

Kántor Péter

KÖDBEN

A ködből jött, mint egy partizán,
éhesen, szomjasan, lázasan,
aztán egy nap eltűnt a ködben.

Felszívott minden színt a szürke,
összeolvadt az ég és a folyó,
elmosódtak a határvonalak.

Próbálok elképzelni a vizet, a híd helyét,
azok a pislákoló fények ott talán
egy villamos fényei.

Mit is akartam mondani? Igen, persze,
tudom már: a ködből jött,
azért, hogy megegye a ködöt.

És jött belőle valami fény,
mint egy forró, túlfűtött
vaskályha torkából.

Egyre csak izzott, lángolt, egyre
fárasztóbb volt, kimerítőbb,
vad és mértéktelen.

Aztán egy nap mintha eltűnt volna a ködben,
nyoma veszett, felszívódott, odébbállt
az a halálos elszántság.

De még mindig kísért, mint egy álom,
volt az az éhség, szomjúság,
a láz, az a forró vaskályha.

Élet és Irodalom, 2016. június 3.

Kántor Péter 1949-ben született Budapesten. Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.

Varga Lóránt

A DÖNTÉS

Azt hiszem, nem tehetek mást: leírom, ahogy volt, legalábbis, ahogy mindezt átéltem. Ha nem így tenném, akkor nem értettem volna meg belőle semmit, még ha ez a nagynak tűnő megértés oly csekélyke is, mint egy porszem, vagy egy régen elfelejtett és már soha eszünkbe nem jutó gyerekdal.

Két éve történt. Svájcban jártam, és a járást szó szerint kell most érteni. Az apostolok lován szeltem át az öreg kontinentet, vagy legalábbis egy szeletét. Vezeklésnek szántam, és – amikor éppen nagy szavakra áhítoztam – zarándoklatnak neveztem. A tények tükrében azonban nem volt más, mint magányos gyaloglás a Jura hegység lábánál őrt álló francia Besancon-tól az Alpok túlsó oldalán szintén bástyaként strázsáló olasz Ivrea városáig. Gyalog, a Szent Bernát-hágón át, keresztül az Alpokon. Eszement természetjárók és időmilliomosok vállalkoznak ilyen utakra. Egyik sem vagyok, mégis úgy éreztem: itt az ideje, hogy tegyek valamit; valamit, vagy bármit, ami kimossa fejemből a kétségeket, azt a szoros és biztos marokkal fojtogató gondolatot, mely szerint életem nem ér egy petákot sem. Nincs önismereti válságom – nem szoktam ilyen fárasztó dolgokkal foglalkozni –, még azt sem állíthatom magamról, hogy elégedetlen lennék mindazzal, ami eddig a hátam mögé került. Csupán nem látom a következő lépést, azt a néhány métert, mely ez eddig tisztán kirajzolódott előttem. Író vagyok. Vagyis mások ezt állítják rólam, és mivel ez a nagylelkű megszólítás meglehetősen kellemesen hat rám, készségesen elfogadom a rám tukmált címkét. Hiszen nincs benne nagy hazugság. Írok, és a leírt sorok megjelennek itt-ott. Hol egy újság, hol egy válogatáskötet lapjain látom viszont a nevem, a szó technikai értelmében tehát tényleg író vagyok, de a hangsúly itt a technikain van, mert sajnos – és ez a sajnos úgy sajog bennem nap mint nap, mint egy akác húsba tört tüskéje – én nem tartom magam írónak. Írok, de nem vagyok író. Örültségnek tűnik és mégsem az. Mindenki érzékelte már ezt, úgy hiszem. Nincs ember, aki ne pillantotta volna meg legalább életében egyszer az önmagáról alkotott kép és a világ rá rótt jelzőrengetege közötti rést, és ne mondta volna ki magában a mondatot: Azt ti csak hiszitek. Kívül magabiztos, belül tanácstalan orvosok; a reflektorfényben zseniális, a függöny mögött gyomorgörcsös lámpa-